

כל זינק

מאנגלית: זהר איתן ואנבר שץ

השקרנית הבי זעירה: סיפורו של מר פראי

המושבים, גורס בעכונות את עיתון הבוקר. אשתו הייתה שוב בהריון, ונראתה מוטרדת ומותשת. מחצית מהילדים היו גם הם, ומוראם היה עירך ורעה. לרגע ציין ולכעס, חושב על חיוכיהם הידידותיים ומיוז הרעב, ואז בעט בו מישחו. הוא זינק והבט סבבו. אש בחליפה כחולה הביט בו בבו וקלף עטיפת מסטיק. הוא שמט את המסתיק היישן, הלועס, ממש ליד ראשו.

כשהגיעו לגלאזון נאלץ לשאול לוֹרָן, שהרי בביטו של הבוס לא היה מעולם. הבית היה מרוחק כמעט מיל מהתחנה. הוא נחש בדלת עשר דקות תמיימות עד ששמעו אותו. "דְלֵל!" אמר הבוס. "אייזו הפתעה! בדיק עכשו אנחנו אוכלים צהרים". ואז ראה שפיו של מלוא עשב. "אלוהים, דל, אל תאכל את הדבר זה – זה טופל בכימיקלים!". הבוס הרים אותו והחל לטלטלו. דל עצם את עיניו ונכנס לבלה ולבchia. לבסוף הונח בחזרה מטה. או הסביר מודיע הגע.

הבוס הרץין. "העברנו את המכון לאזור פאולי, ושכרנו אדווי חזזה", אמר, מושך בכתפיו. "לא הייתה לי בריהה", דל נאלם מזעם. הוא שמע על אדווי החזה – הם עובדים בחינוך ואוכלים תולעים. דל השתמש בשפה לא נקייה, והbos הוביל אותו אל המכלאה, הרחק מאוניותם של הילדים. "אני מצטער", חור

כל טזקן היה שרקן גדול שגר עם משפחתו הגדולה מאוד במרחף של מכון לנקיוי יבש. עשרה דורות של זקנים נולדו מאז אוקטובר, כשהഗע מפוזר, וכל, אף שהתגאה ממד בצעצאיו הרבם, היה מודאג: כולם היו קטנים מדי, ולצדקה ביתר שימוש קטנטן אך מפחיד, שלפרקם העלה מקרבה גושיםם של מורך. "מה אכלת היום?" הייתה אם השואלה, תופסת באוזנה. "שומ-כלום! שומ-כלום!", ייבבה השקרנית כי העירה בUDA משתעלת.

למרובה הצעיר דברה אמת. יומיים קודם נסגר המכון באופן פתאומי, ולא הייתה עוד שום עבודה. גם דבר לא יכול לא היה עוד, מלבד אנייצי העשב שצמחו בין המדרכה לבני השפה, וגם הם, מכאן ועד הנהר, כבר כורסמו עד שורשיהם. השקרנית הבי זעירה נראתה רזה מאד. אפה ושפתייה היו חיוורים. כל לא יכול היה לסבול זאת עוד. הוא נתן לאשתו את עשרת הדולרים ששחסר לקניית כדורי באולינג חדש, יצא אל הרחוב, וזה היה סוף אפריל. הרוח הקרירה פרעה את שعرو, וצריך היה לעזר בדרכו אינספור פעמים כדי להחליקו כראוי. לבסוף הגיע אל התחנה. איש לא הבחן בו כשקיים אל תוך קרון הרכבת הנוסעת אל פרבר הפאר גולדוין. הוא רצה הסבר. רק הסבר. מדובר פתאום את המכון? הוא התמקם מתחתי לאחד

מקור. עד אז לא הייתה מחוץ לבית מעולם. עוד הרבה דמויות ולנו עד שנפרד ממנה דל, רועדת בתוך אקורדים של חמייה עשר גלנים שמולא שבבי און רויי כימיילים. דל חפן את שטר חמייה הדולרים שלו, הפריך והחדש. הלילה היה קשה לו ולאשתו אף שהתכרבלו, הם וכל שבע מאות צצאייהם למעט אחת, בעירמה גדולה, חמימה ושבעה. כשההמשיך לחסוב על סיליה כמעט והחליט שהפרידה ממנה אינה שווה את הכספי: היא עלולה למות שם, בודדה, מזוגגת עיניים ורועדת, וכל זאת עבורי חמייה דולרים. הוא התחליל לייב.

אלא שהבוקר הביא הפתעה: סיליה העירה את דל וננתנה לו 650 דולרים._Atmol, בגלוון, יצבה את הגלגל שלה בעורת שבבי הארון, ואז טיפסה החוצה מן הכלוב, כרsuma את חות השען החשמלי, ופיתלה אותו עד שהצית אש בקיר. אחר כך, כששכב הבוס

גועם משאיפת עשן, לקחה את ארנקו. היא נראתה חמורת סבר אך חדורות ניצחון. "אני לא יודע", אמר דל. "היהתי אולי רוצה שתטעשי את זה אחרת". "אני חושבת שיש לה אמיצה מאוד", אמרה אמא שלה. "אתה לא יודע איך זה להיות חיית מהמד, דל". היא נשקה לסליליה בקדוקו. "בואו נעשה עוגות קוקר כדי לחגוג!" וסליליה קיבלה מעיל חדש עשו מגרב צמרירית, ולא השתעלה עוד אף פעם.

ואמר. "אם יש משהו שאוכל לעשות...". – "דק שלם לי על עוד יומיים-שלשה, עד שאצליח למצוא מקום חדש", התהנן דל.

הבוס נראה מהורהר. "אומר לך מה תוכל לעשות בשביבי", אמר. "יש איזו שדקנית אצלך, הלבנה הקטנה, אתה יודע למי אני מתכוון?" דל נועם לשם שדריכת אהבה, ולктנה שליל היא תביא לך הרבה שמחה – תוכל לעשות את זה בשביבי?"

עכשו היה דל המום. הבוס רצה שישלח את סיליה קטנטנו הרחק מן הבית, להיות לחיית המحمد היחידה, הבודדה, של ילדה קצרה רוח ואנוכית, ילדה שישופס גול על אצבעותיה. אבל או חשב על שבע מאות פרצופים קטנים שמציצים אליו מלמטה, תוהים מנין TABOA הארוחה הבאה, והבין שאין ברירה. הוא הסכים להביא את סיליה למחרת.

סליליה התחגגה כגיבורה, וכולם הבינו בה אוכלת פיסת כרוב גדולה כדי לאסוף כוחות. אשתו של דל הייתה פעם חיית מהמד. "זה קל, יקרותי", אמרה, מחקקה את שערה של סיליליה. "לעולם אל תבריחי, אף פעם אל תנשבי. וצוח希, צוח希 כל הזמן, שידעו איפה את. אני יודעת שתצליחי, סיליליה מתוקה". היא בכתה בדמיעה זעירה.

למחרת בוקר עלו דל וסליליה לרכבת. סיליליה רעדה